

Comentariul poeziei Camasile scrisa de Grigore Vieru - a doua parte

Ca o adevarata Penelopa mama care a urzit candva panza camasilor, isi gaseste ratiunea existentei doar in ideea reintoarcem baiatului sau printre feciorii care nu au mai ramas in sat. Doar gandul inflorit ca intr-o duminica la hora, il va putea revedea veselindu-se cu ceilalti tineri, o mai tine inca in viata

"Caci maine

Fac baietii hora-n sat

Si fete multe-s

Cate-n flori albine"

Mersul ei saptamanal la izvor se transforma intr-un ritual, adaptat de o deznadajnuta nadejde, iar actiunea ei nu este altceva decat un ecou al dorului.

Imaginea "Cate-n flori albine", insotind constatarea "fete multe-s" are forta generalizatoare, durerea, ca si speranta mamei, fiind nu doar una particulara, ci a intregii existente umane sj naturale.

Poetul realizeaza un paradox: constiinta clara a disparitiei celui drag merge alaturi de pregatirea intampinarii celui disparut, dar asteptat.

Aceasta situatie-l imita emotioneaza profund, caci mama nu este nici resemnata, nici invinsa. Ea reprezinta seninatatea si optimismul omului din popor: "Si-atunci

Baiatul ei cel drag baiat Cu ce se-mbraca, bunul, Daca vine?"

Microuniversul creat prin spatiul restrans al unui sat ramas fara flacai, fara viitor deci, capata valoare general-umana omul trebuie sa se inalte, pentru a reusi sa se impotriveasca, deasupra tuturor viasitudinilor, tuturor tragediilor. Si mama dovedeste o astfel de tarie.

Simplitatea cuceritoare a versurilor scurte si clare, rostirea unui adevar dureros cu o mare economie de cuvinte si folosind rare podoabe artistice (cateva epitete, metafora fete-"flori albine") respira de sensibilitate.

Regionalismele "uzor", "maica", apozitia "bunul", tautologia "baiatul ei cel drag baiat", ca sj intrebarea fara raspuns din final confera poeziei un ton de grava meditatie, sustinut de o delicata evocare lirica.

Semnificatiile intregii creatii lirice a lui Gr. Vieru strabat barierele impuse de granite statale nefiresti, caci "Acest poet nascut de miresmele si durerile pamantului sau, asezat - dupa o vorba cunoscuta - in calea rautatilor, nu se rusineaza sa-si poarte tragedia sj iubirea pe fata" (Eugen Simion).